

The Idareon

Necromantica

Artur Mors

Theldareon

Nekromantica

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2013
www.mytago.cz

OBSAH

Úvod.....	6
Kapitola I: ... a Znovu Povstat.....	7
Kapitola II: Mrtvá věž	30
Kapitola III: Zpět mezi živé.....	57
Kapitola IV: Obklopení Smrtí.....	92
Kapitola V: My a Oni.....	129
Kapitola VI: Čistka.....	160
Kapitola VII: Bořit a pálit.....	183
Kapitola VIII: Na konci sil	211
Kapitola IX: Chaos	244
Kapitola X: Zastínění	279
Kapitola XI: Klání Rituálů.....	298
Epilog.....	335

ÚVOD

Náš příběh začíná v malém městečku Kaaz, které je napadeno sousední zemí Adaris a prakticky spáleno na popel. V Kaazu nikdo nepřežil, až na jednoho uprchlíka, který spěchá do nedalekého města Dargrad předat zprávu o nepřátelském útoku. Athynius Merus, onen jediný přeživší, se v Dargradu setkává s rytířem Maladanem, který jej po zdárném odražení nepřátel přivede k mocnému rytířskému řádu DurothNar, kde je mladý Athyn přijat za žáka. Zde potkává nové přátele: prince Gobia, elfku Risilu, zamklého kouzelníka Aroka i svou životní lásku Aleen. Ve stejné době, kdy se Athynův výcvik chýlí ke konci, se začínají dít zvláštní věci a ve vzduchu je cítit zlá magie. Objevuje se dávný národ smrtelně nebezpečných zabijáků, který byl již dávno zapomenut. Obloha žhne plamennou září a mrtví začínají opouštět své hroby. Athyn se vydává do prastarých elfských lesů Lyranien, kde hledá moudrost elfů, aby mu pomohli objasnit nastalé události. Namísto toho se dozvídá překvapující a zásadní informace o svém skutečném původu. Krátce nato je Athynius přepaden a v bezvědomí odvezen do pevnosti Toremaan. Tamější vládce Kostipán chce Athyna obrátit na svou stranu a využít jej jako svou mocnou zbraň proti království Thalorin. Nejdříve z něj však musí udělat nemrtvého. Athynius je tedy v souboji pokousán nemrtvým a ve své cele čeká na svou přeměnu. Mezitím je v boji na hranicích s Adaris zabit thalorinský král, Gobiův otec, a země tak pomalu přichází o poslední naděje na světlou budoucnost. Nastala zlá doba. Blíží se skutečně den totální zkázy? Stojí svět skutečně Ve Stínu Soumraku?

KAPITOLA I: ... A ZNOVU POVSTAT...

Pach zatuchliny mísící se se silnou dávkou hnijícího masa se držel v místnosti a nejen tam. Bylo tu dosti temno, avšak stále dost světla na to, aby byl vidět každý důležitý detail místnosti. Okovy na stěnách, ve kterých byli ještě nedávno spoutaní vězni, a dřevěný stůl s mučícími nástroji, které byly ještě nedávno používány. Na listu obloukové pilky přistála moucha a začala si třít o sebe přední končetiny. Přilákala ji zaschlá krev na tomto „pracovním“ nástroji. Kousek od stolu byly ještě jedny okovy, které však volné zdaleka nebyly. Postava mladého muže, který vzhledem k jeho postavě očividně prošel velmi kvalitním výcvikem, zároveň však byl zubožen velmi krutým zacházením v poslední době. Mladý rytíř visel za ruce v okovech a nohy měl připoutané k podlaze. Po těle spoustu zaschlé krve, která vytékala z mnoha menších ran a jedné větší táhnoucí se přes krk a trapéz.

Povrchová zranění však zdaleka nebyla jeho největším problémem. Uvnitř v jeho duši probíhal obrovský zápas sil, které nyní obývaly jeho tělo. Jako by nestačilo, že již ztratil mnoho krve. Musel podstupovat ještě tento ohromně vysilující souboj. Cítil se jako zmámený těžkou nemocí. Byl slabý, svět kolem něj byl zvláště zmatený a neostrý. Jako by na něj všechny vlivy okolního světa působily z velké dálky. Dokonce i svou bolest vnímal strašně otupěle. Zažíval zvláštní pocit, jako by neustále někam padal. Chtělo se mu spát. Víčka se mu zavírala a co chvíli ztrácel vědomí. Byl to ale bojovník a nechtěl se tomu poddat zadarmo. Ze všech svých sil se tomu bránil, jak jen mohl. Byl si totiž dobře vědom skutečnosti, že když teď prohraje a ztratí vědomí, tak se pak probudí jako někdo jiný.

Vzpomněl si na výjev, který mu ukázal Kostipán. Jak sedí na nestvůrném oři a s několika dalšími jezdci likviduje thalorinská města jedno po druhém. Jak jeho mečem umírá spousta mužů, žen i dětí. Jako by se to právě dělo. Cítil, jak čepel jeho meče zajíždí hluboko do lidského masa. Viděl a cítil tu krev, která se po vytažení meče řinula z rány. Skoro jako by cítil chuť krve na jazyku. Ta chuť ho lákala. Chtěl prolévat krev. Jeho představa pro něj měla zcela reálný prožitek. Úplně jako by se to právě dělo. Ve své představě sesedl z koně a pomalu přistoupil k umírající oběti. Podíval se na místo, odkud vytékala krev. Měl tak obrovskou chuť a hlad. Zahryzl se do oběti jako vzteklý vlk, vytrhl kus masa, oběť ledabyly odhodil a vychutnával si tu chuť čerstvého masa. Cítil zkaženost ve svých žilách. Pulzovala. Pulzovala jako by v něm bylo ještě něco dalšího. Nestvůra, která se stávala jeho součástí a pomalu jej pohlcovala. Byl to úžasný pocit. Najednou jeho slabost zcela odezněla a on cítil ohromnou sílu, ohromnou moc. Sílu a moc destrukce a zkázy. Nyní byl bohem. Rozhodoval o existenci každého, kdo mu zkrřížil cestu. On ale neměl chuť nechávat někoho jen tak „existovat“. Mnohem víc ho bavilo nechat plameny jejich bytí vyhasnout. Napětí jeho reálného těla se najednou uklidnilo. Tep odezníval a on se zlověstně usmíval. Přijímal náruč smrti, aby se sám stal jejím vykonavatelem. Už se těšil. Jeho život z těla pomalu odcházel a přicházel neživot. V jeho mysli stále proudily představy ničení, které se mu více než líbily. Představy, jak jeho rukou končí další a další životy. Viděl ty zděšené tváře, viděl ten strach v jejich očích. Věděl, že mají strach z něj. To se mu líbilo. Být obávaným válečníkem znamenalo být mocným, schopným a pro něj to znamenalo být nepřemožitelný. Ty výrazy zděšení a beznaděje ho fascinovaly. Jedna tvář mu připadala velmi povědomá. Ty rysy, ty

oči. Ty dlouhé černé vlasy. Snažil se najednou ruku se svým mečem zastavit, ale nešlo to. Zaplavilo jej zděšení.

„*Ne! To ne!*“ řval z plných plic a ze všech sil zabral, aby meč dopadl někam jinam. Jak zabral, tak ucítil škubnutí a on dopadl na podlahu své cely.

* * *

„*Stále žádné zprávy z Dassnarienu?*“ ptal se Gobius. Byl v místnosti zasedání válečné rady v Sarienu. Byla to středně velká místnost s velmi vysokým stropem. Bílé zdobené stěny působily impozantně a jemně zároveň. Byla to místnost v sarienském paláci určená pro veškerá zvláštní zasedání, kdy bylo zapotřebí rozhodovat věci s ostatními důležitými státníky.

„*Nikoliv, můj králi. Váš vyslanec uspěl a Dassnarien souhlasí s řešením problému a rozhodl se přistoupit na jednání o společném tažení proti hrozbě. Kvůli vzdálenosti a nutnosti co nejrychlejšího jednání a tudíž i zkrácení cesty jsme se dohodli i s ostatními spojenci na místě, které bude pro všechny stejně daleko. Ronan-Taore je z tohoto pohledu nejvhodnějším místem. Proto se sejďme tam. Ronan-Taore by se v příštích dnech měl stát i hlavním sídlem pro řízení všech válečných záležitostí. Důvodem je i to, že z Ronan-Taore je i stejně daleko ke všem předpokládaným bojovým frontám. Bude to stejně daleko kamkoliv.*“ hovořil generál sarienských pohotovostních vojsk. Gobius byl lehce zaražen. Nevěděl, jestli má nejprve reagovat na to, že někdo něco rozhodl a jeho z toho zcela vynechal, nebo zdá má jen potvrdit souhlas. Ale nápad měl svou logiku a on neměl důvod nesouhlasit. Gobius měl chvílemi pocit, že mnoho šlechticů a dalších funkcionářů ho jako krále nebere vážně. Štvalo ho to a mínil s tím něco udělat. Na druhou stranu však byl tímto způsobem ušetřen toho, aby učinil nějaké vážné chybné rozhodnutí. Přesto, že to bylo pohodlné, Gobius byl král. Musel

nějak ukázat, že zde vládne on. Za oněch několik nedlouhých měsíců si stále nezvykl na to, že jeho otec nežije, a nemohl se srovnat s tím, že on musí rozhodovat a vládnout. Nebylo to lehké. Najednou si připadal být zasypán nespočetnými problémy, které dřív nikde neviděl. DurothNar jej sice připravil dobře na boj, na vládnutí jej však mohla připravit jediné dobrá zkušenost a praxe. Co by dal za to, kdyby byl jen normálním rytířem a nemusel se starat o královské povinnosti. Takto utíkal den za dnem. Ještěže nemusel každého spojence navštěvovat osobně a měl spolehlivé lidi, kteří alespoň tohle vyřídili za něj. Asi by se před dalšími šlechtici jen těžko držel na uzdě, kdyby ho někdo začal štvát. Za roky strávené v DurothNaru si zvykl na společnost lidí většinou prostého původu a dlouhodobý pobyt mezi vysokou společností jej unavoval. Kdepak asi jsou jeho přátelé z DurothNaru? Už tři měsíce o některých z nich neslyšel ani slovo. Válečný stav událostí mezitím velmi pokročil a z Vernu se stala válečná zóna. Nedocházelo sice zatím k ostřejším výpadům, ale Adaři si zabrali pěkný kus Vernu a s Thalorinci na sebe hleděli zpoza svých dobře opevněných obranných postavení. Gobius nevěděl, zda má větší starost o svou zemi nebo o své přátele. Satis, jak se ukázalo, naštěstí uspěl ve své výpravě do Dassnarienu a pravděpodobně bude již na cestě do Sarienu. Maladan a Berin budou ještě v Thuranu vyjednávat pomoc od trpaslíků. Arok, Aleen a Athyn se z nějakých důvodů zdrželi v Lyranienu. Nejspíš plní nějaké úkoly pro elfy, stejně je ale divné, že mu od nich nepřišla žádná zpráva. Případlo mu zvláštní, že mu nikdo z nich neposlal doposud žádnou zprávu o tom, co v Lyranienu zjistili. Alespoň že Risila tu byla s ním. Alespoň v někom tu měl stálou oporu. Jejich vzájemný vztah za tu dobu velmi pokročil. Už jeden před druhým přestali předstírat, že o nic nejde a dokonce i Gobiova matka přijala Risilu jako svou budoucí snachu.

Bylo sice nezvyklé, že by se thalorinský král oženil s elfkou. Ještě nikdy se to nestalo, neexistoval však žádný zákon, který by to zakazoval nebo jinak komplikoval. Na rozdíl od Gobia si Risila na váženou společnost zvykala velice rychle a velice jí to vyhovovalo. Neztrácela však nic ze svých durothnarských kořenů. I ona si dělala starosti. Především o Aleen a Athyna. Cítila totiž již delší dobu narušení sil, které ovládala, a věděla, že něco není, jak by mělo být. Její obavy však byly nepodložené. Už však s Gobiem připravovali cestu do Lyranienu. Hned co se Gobius i s ostatními vládci sejde v Ronan-Taore, tak další cesta nepovede zpět do Sarienu, ale do Lyranienu. Musí zjistit, co se tam stalo.

* * *

„Víš, že jsem ti slíbil pomoc, kdykoliv a s čímkoliv. Zachránil jsi mi život, Maladane. Když se k nám prohrabali trollové, tak nikdo nevěděl, jak dlouho jim vydržíme odolávat. Ale ty jsi se svými spojenci z povrchu přišel a pomohl nám trolly porazit. Nebýt tebe, tak kdo ví, jak by dnes tato podzemní říše vypadala. Jsme tvými dlužníky a trpaslíci se rozhodně postaví na stranu lidí a pomůžeme vám stejně, jako jste vy pomohli nám.“ přikyvoval Hirdin, trpasličí král, Maladanovi, že jeho zájmy jednoznačně podpoří.

„Děkuji, Hirdine. Lidé ti budou velkými dlužníky. Protože nastalé události jsou velmi vážné, jak jsem ti již říkal, a pomoc mocné trpasličí říše nám bude velmi ku prospěchu.“ oddechl si Maladan, když uslyšel Hirdinův souhlas.

„Ne, Maladane, nikdo nám nebude nic dlužit. To my splácíme svůj dluh vůči tobě. Trpaslíky zavazuje čest, abychom položili tolik životů, kolik bude potřeba, abychom hrozbu zastavili. Kdyby padl svět na povrchu, tak potom by určitě přišla řada i na nás. A je mnohem lepší vytáhnout proti nepříteli společně a ukázat mu

zdrucující sílu našich vojsk, než abychom museli čelit stejné hrozbě každý zvlášť. Společně jsme silnější, Maladane, na to pamatuj. V jednotě je síla.“ utvrzoval dál trpasličí král svého oblíbeného lidského rytíře.

„Jo, kdyby tohle věděli i ty ušatý čahouni z Lyranieny.“ stěžoval si Berin na izolovanost elfů. Všichni s Berinem tiše souhlasili a více se k tomu nevyjadřovali.

„Prapor Hřmící kovadliny a prapor Okřídlené sekery vyšlu na jih, do Vernu. Prapor Železné spravedlnosti a prapor Rudého kladiva pošlu na pomoc elfům. Zbytek bude hlídat Thuran a hory v jeho okolí, aby se nepřítel nedostal přes.“ navrhoval Hirdin.

„To by bylo skvělé. Pevně věřím, že z DurothNaru určitě také dostaneme pomoc, a pokud se přidá i Dassnarien, tak budeme mít dostatečně silná vojska na to, abychom nepříteli udrželi hezky sedět na svém písečku.“ liboval si Maladan. Pokud vše vyjde, tak bude mít zhruba osm tisíc vojáků na každou ze dvou bojových front. To by už jak Adary, tak i ty temné elfy mohlo pořádně odradit od útoku. A to nepočítal ještě, že zhruba tři prapory si každý národ nechává v záloze pro svou vlastní obranu pro zvláštní případy. Takže při potřebě nejvyšší by mohl stavby vojsk navýšit o dalších sedm a půl tisíce vojáků. Doufal jen, že tolik bojovníků Adaris ani temní elfové nemají.

„Ještě dnes nechám všechny válečníky svolat a zítra se mohou všichni vydat konat svou povinnost.“ řekl Hirdin a pevným sevřením rukou s Maladanem stvrdili svou dohodu.

* * *

„Co to bylo?“ kladl si Athmerus otázku, aniž by sám věděl, na co se sám sebe ptá. Jako by veškeré jeho vědění bylo jen mlhavou neostrou vzpomínkou, která se jen těžko vyostřovala. Nevěděl, zda je správné či nikoliv, že ho pocit zkázy a destrukce naplňuje, a netušil, proč se tak vyděsil, když zahlédl tu krás-

nou tvář. Jako by veškeré jeho morální citění bylo absolutně zmatené a on nevěděl, co je správné a co špatné a zda je vůbec správné to správné nebo špatné to špatné. Zabíjení mu připadlo být přirozené a přitažlivé, nebyl si však jistý, zda to tak má být. Ten pohled devastace ho neděsil, ten mu dělal dobře, jako když se hladový konečně smí najíst. Ale největší zmatek mu působila ta tvář. Právě ona byla zdrojem toho největšího neklidu. Chtěl ji vidět. Musel ji vidět. Ale napřed by musel zjistit nebo si vzpomenout, kdo to je a kde ji hledat. Věděl, že ji zná. Cítil velice zvláštní pocity uvnitř svého těla a své mysli. Dělal mu starost, že si jen mlhavě vybavuje osobu, jíž tvář patřila. Za dobu strávenou zde otupěl vůči fyzické bolesti. Nyní však pocítil bolest jinou. Bolest, která nepronikala do jeho těla, ale do jeho duše. Cítil, že je jen jeden způsob jak tu bolest utišit. Musí spatřit tu tvář. Jeho úkol, který mu přichystal Temný Pán, musí počkat. Jeho prioritou je teď něco jiného. Věděl, že s tím by jeho Pán nesouhlasil, musel se tedy vzepřít jeho vůli. Musel se odtud dostat pryč.

Nemrtvý před Athmerovou celou jen stěží poznal, že přes mřížový průzor ve dveřích se k němu natahuje ruka. Athmerova dlaň překryla obličej nemrtvého a se silným nárazem jej přimáčkla ke dveřím. Nemrtvý se bránil a zmítal a Athyn nepolevoval a tlačil hlavu nemrtvého proti dveřím. Oba dva vyvíjeli veškerou svou sílu. Nemrtvý aby se dostal z ničivého sevření a Athmerus aby dál nemrtvého mačkal. Ozvalo se zapraskání a hlava nemrtvého se rázem zdeformovala. Athmerus využil chvilkového šoku a několikrát s nemrtvým praštil o dveře, dokud mu nerozmačkal mozek a nemrtvý tak konečně přišel o svou druhou šanci k existenci. Z bezvládného těla Athmerus rychle sebral klíče a odemkl si celu.

Nevěděl přesně, proč tu je ani proč byl vlastně zavřen v cele. Věděl jen, že musí plnit vůli Temného Pána, aniž by věděl kdo

to vlastně je. Ale byl si jist tím, že by ho poznal. Jist si byl i tím, že až jeho Pán zjistí, co udělal a co se chystá udělat, tak že ho nejspíš bude chtít zabít. Athmerus se ale nebál ani smrti, ani Temného Pána. Jeho nutkání jít za tou tváří bylo tak silné, že ho následky jeho činů vůbec nezajímaly. Postupoval chodbami a vždy si pečlivě vybíral způsob postupu, aby se mohl skrýt, kdyby se někdo blížil. Byl přesvědčen, že tyto chodby vidí poprvé v životě, přesto však jako by přesně věděl, kudy má jít. Jako by ho vedl nějaký šestý smysl. Někáký kompas v hlavě, který mu říkal, kam má jít. Najednou jako by mu další hlas poradil přesně, co má udělat v následujících vteřinách. Athmerus rychle přiskočil ke dveřím, které se zrovna otevíraly směrem k němu, takže byl za nimi schovaný. Někdo vycházel z místnosti za dveřmi. Nemrtví to ale nebyli. Podle kroků a hlasu tipoval, že to budou temní elfové. Naštěstí šli na druhou stranu a ani ty dveře za sebou nezavřeli, takže Athmerus zůstal krytý. Cítil, že v místnosti ještě jeden je. Proklouzl tam, aby si ho ti odcházející nevšimli, a i teď měl štěstí, ten uvnitř k němu stál zády. Balil si ze stolu nějaké pergameny, které chtěl zřejmě před odchodem uklidit. V tomto kamenném hradu s charakterem poloviční a částečně přestavěné zříceniny tohle byla o poznání kultivovanější místnost. Dřevěné police s knihami, srolovanými mapami a plány. Stůl, na němž byl rozložený veliký plán chodeb. Zřejmě se jednalo o plán vykopávání zasypaných chodeb. Athmerus se pomalu připlížil za elfa. Nemohl si dovolit, aby jej elf postřehl. Jediné hlasitější vykřiknutí mohlo přivolat zpět ty, kteří právě odešli, a to by znamenalo problémy. Obezřetně, ale co nejrychleji. Dostal se elfovi za záda a přesně v okamžik, kdy se elf chtěl ohlédnout, ho jedna paže obepnula a škrtila kolem krku a druhá mezitím sebrala jeho vlastní dýku, kterou mu vzápětí vrazila přímo do srdce. Jedno zakroucení čepelí v ráně pro jistotu, že to elf už

nerozchodí, a pak jej Athmerus pomalu položil na zem, aby ani zadunění těla při pádu nepřivolalo něčí pozornost. Rychle z elfa stáhl nějaké šatstvo a hlavně boty, protože polonahý tu běhat nemohl. Když se oblékl, hned si připadal o poznání pohodlněji. Jen obuv mu byla poněkud těsnější, ale dalo se to přežít. Škoda že byl vyzbrojen jen dýkou, meč by se proti případné přesile hodil víc, ale dýka měla zase výhodu v úzkých chodbách hradu, kde nebylo mnoho prostoru pro máchání mečem. Také si musel hlídat, aby mu nikdo neviděl do obličeje a aby nikdo nezahlédl podezřelou díru po dýce. Přehodil kápi přes hlavu, mrtvolu uklidil pro jistotu stranou a šel si prohlédnout plány. Pokusil se vyčíst, kudy by se mohl nenápadně dostat z hradu. Nejlepší by bylo, kdyby nemusel jít hlavním vchodem, který bude velmi dobře hlídán. Hrad by mohl mít nějakou tajnou únikovou cestu pro případ obležení. Ta by se mohla hodit. Athmerus se zaměřoval především na podzemní chodby. Nespoléhal na to, že by mu stavitel hradu ušetřil takovou cestu a únik by byl hned za hradbami. Jednu takovou cestu našel. Byla to dlouhá chodba, která vedla dost daleko od hradu samotného a najednou byl konec. To určitě bude onen tajný východ. Zbývalo jen prostudovat plán, kudy se tam dostane. Přestože plán pro něj byl poměrně zmatený, tak jako by ty chodby už znal a dokázal si i vybavit, jak která vypadá. Že by zase ten šestý smysl, který se tak náhle objevil? Na tom teď nezáleželo. Měl už vyzkoušeno, že tomuto smyslu může věřit. Ted' byly důležitější jiné věci než zjišťovat, kde se ten smysl vzal. Opatrně vyhlédl ze dveří a když se přesvědčil, že je chodba prázdná, tak pokračoval dál. Cestu viděl jen jednou na plánu a šel chodbami tak jistě, jako by to tu procházel už nejméně desetkrát. Na jediné odbočce nezaváhal. Přesně věděl, kam má jít. A co víc, jako by přesně věděl, jak se nemrtví a temní elfové v jeho blízkosti zachovají a co má dělat, aby se

vyhnul jejich podezření. Jen jednou jedinkrát došlo k problému. Narazil totiž na skupinku elfů, která se vracela pro svého bratra, který se opozdil. „*Tady jsi. Kde jsi...*“ Jeden elf poznal oděv, ale pak si všiml, že pod kápí není ten, koho očekával. Sotva stačil cokoliv říct, vzduchem se mihla ruka s dýkou a probodla elfovi krk naskrz. Další dva začali volat na poplach a sahali po svých zbraních. Jeden už měl meč téměř tasený, když se mu podlomila noha v příšerné bolesti. Athmerus v bleskurychlé reakci jedním kopem prolomil elfovo koleno a při došlapu se jen natáhl a druhému přejel čepelí přes hrdlo. Elf s proříznutým hrdlem upustil svůj meč a rukama drže si krk se postupně kácel. Řev elfa se zlomenou nohou přilákal další elfy a nemrtvé. Bylo na čase zmizet, a to rychle. S nepřáteli za zády utíkal Athmerus chodbami a doufal, že to, kam ho žene jeho nový smysl, je skutečně cesta ven. Naproti mu běžel jeden elf a dva nemrtví. Elf se přikrčil a chtěl Athmerovi přetnout nohy. Athmerus jeho čepel přeskočil a jednou nohou si ji blokoval, jako by po ní tou nohou přeběhl. Setrvačností skoku prorazil mezi nemrtvými a běžel dál.

„*Za ním!*“ slyšel za sebou. Zaběhl do vedlejší chodby a když si všiml po levé straně otevřených dveří, přesvědčil se, zda ho ještě nikdo nevidí, a rychle se tam schoval. Přikrčen za rohem s dýkou v ruce čekal, až první skupinka dorazí. Věděl, že za ním běží roztahaně po několika jednotlivcích a ne v celku a zbavit se několika pronásledovatelů by vůbec nebylo na škodu. Už slyšel kroky. Trpělivě čekal, až budou dostatečně blízko. První pár nohou se mihl kolem a Athmerus jedním rychlým pohybem přetnul šlachy za pronásledovatelovým kolennem. A protisměrným pohybem pak nastavil dýku druhému přímo do cesty a on na ni břichem naběhl. To je vyřadilo. Na další Athmerus nečekal a běžel dál. Bylo to divné, ale vůbec necítil únavu. Vzhledem k tomu, že si nemohl vybavit, jak by